

AMBER

KRV AMBERU

ROGER ZELAZNY

◆◆
KNIHA 7
◆◆

TATRAN

AMBER

KRONIKY AMBERU

ROGER ZELAZNY

TATRAN

Z anglického originálu Roger Zelazny: The Great Book of Amber
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Avon Books, Inc., New York, USA 1999,
preložili Linda Magáthová, Lucia Halová a Martina Petáková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2018 ako 5177. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Jazyková redaktorka Daniela Šinková
Technická redaktorka Jozefína Novotná
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačili Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Compilation copyright © 1999 by Avon Books, Inc.
Blood of Amber copyright © 1986 by Amber Corporation
Translation © Linda Magáthová, Lucia Halová a Martina Petáková 2018
Illustrations © Vladimír Križan 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2018

KNIHA SIEDMA

Krv
Amberu

ÚVAHY V KRYŠTÁLOVEJ JASKYNI

Posledných osem rokov bol môj život celkom pokojný. Jedinou výnimkou bol vždy tridsiaty apríl – vtedy sa ma niekto pravidelne pokúšal zabiť. Okrem tejto nepríjemnosti sa moja kariéra zasvätená informatike uberala vcelku úspešným smerom a štyri roky práce v Grand Designe boli pre mňa mimoriadne osožné – dokonca sa mi podarilo zúročiť všetko, čo som sa dovtedy naučil, napríklad pri drine na vlastnom projekte mimo zamestnania. Po boku som mal skvelého priateľa Luka Raynarda, ktorý bol obchodníkom v rovnakej firme. Plavil som sa na svojej loдке, pravidelne som behával.

Život sa mi obrátil naruby tridsiateho apríla, práve v období, keď som sa nazdával, že do seba všetko konečne začalo akosi prirodzene zapadať. Dokončil som svoju bokovku menom Prízračné kolo. Plánoval som dať výpoveď, zbaliť sa a vykročiť v ústrety zelenším tieňom. V meste som ostával len preto, že som priam s morbidnou fascináciou očakával deň, keď zistím, kto stál za pokusom pripraviť ma o život a aký mal na to dôvod.

V to ráno mi Luke pri raňajkách odovzdal správu od mojej bývalej priateľky Julie. Vraj ma chce znova vidieť. Zastavil som sa teda u nej, no našiel som len mŕtve telo – očividne ju skántrila rovnaká psia beštia, aká si brúsila zuby aj na mňa. Tú kreatúru som úspešne zniesol zo sveta. Prv než som zdúchol z miesta činu, narýchlo som prehľadal byt. Do oka mi padol balíček zvláštnych hracích kariet. Zobral som ich so sebou. Priveľmi sa totiž ponášali na magické Taroty Amberu a Chaosu. Čarodejník ako ja ich jednoducho nemohol len tak prehliadnuť.

Áno, som čarodejník – presnejšie Merlin, syn Corwina z Amberu a Dary z Dvorov Chaosu. Pre priateľov a známych Merle Corey: veselý, šarmantný, duchaplný, vyšportovaný... Viac sa o mne dozviete napríklad v knihách od Castigliona alebo lorda Byrona, som totiž aj skromný, rezervovaný a zdržanlivý.

Ukázalo sa, že karty sú skutočne magické, a prišli mi vhod, len čo som sa dozvedel, že Julia sa po našom rozchode začala schádzať s okultistom Victorom Melmanom. Keď som navštívil toho džentlmena, pokúsil sa ma rituálne zavraždiť. Ja som sa však vyslobodil z moci obradu a aj som ho trochu vyspovedal, prv než miestne okolnosti a moje oduševnenie viedli k jeho smrti. Toľko k rituálom.

Niečo som si však pri tej príležitosti predsa len uvedomil – Victor mal byť iba obetným baránkom, nastrčenou figúrkou, ktorú ktosi nasadil do bitky. A ten ktosi s najväčšou pravdepodobnosťou zodpovedal aj za Juliinu smrť a moje nezabudnuteľné spomienky na tridsiate apríly.

Nad týmito súvislosťami som sa však stihol zamýšľať len chvíľu, zakrátko ma totiž pohryzla (áno, pohryzla) atraktívna ryšavka, ktorá sa zhmotnila v Melmanovom byte hneď po našom telefonickom rozhovore, v ktorom som sa vydával za Melmana. Jej uhryznutie ma totálne ochromilo, no vďaka kartám, ktoré som našiel u Julie, sa mi podarilo preniesť skôr, než ryšavka stihla dokončiť, čo si zaumienila. Ocitol som sa v spoločnosti sfingy, ktorá mi dovolila zotaviť sa len preto, aby som odpovedal na hlúpe hádanky, aké sfingy tak rady kladú v nádeji, že ak sa pomýlite, zhltnú vás na večeru. K tomu poviem iba toľko, že táto sfinga nebola bohviečo.

V každom prípade som sa vrátil do tieňovej Zeme, pričom som zistil, že Melmanov byt počas mojej neprítomnosti vyhorel do tla. Zavolať som Lukovi, aby sme zašli na večeru, ale vraj sa odhlásil z motela a nechal mi odkaz, že odišiel pracovne do Nového Mexika. Nechal mi svoju adresu. Recepčný mi okrem odkazu odovzdal aj prsteň s modrým kameňom, ktorý našli v Lukovej izbe. Vzal som ho s tým, že ho vrátim majiteľovi, len čo sa zídeme.

Odišiel som teda do Nového Mexika a v Santa Fé som sa napokon stretol s Lukom. Kým som naňho pred večerou čakal v bare, vypytoval sa ma naňho akýsi Dan Martínez – Luke mu dal údajne nejakú obchodnú ponuku a chcel sa uistiť, že ho nesklame a môže sa naňho spoľahnúť. Po večeri sme s Lukom sadli do auta a šli sme sa previezť do hôr.

Martínez nás prenasledoval, a len čo sme vystúpili z auta, aby sme sa kochali krásou noci, začal na nás strieľať. Uvedomil si azda, že Luke nebude schopný dodržať ich dohodu? Na moje prekvapenie Luke vytiahol búchačku a Martíneza vlastnoručne odkráľoval. Potom sa však stalo čosi ešte nepredvídateľnejšie – Luke ma oslovil mojím skutočným menom, ktoré som mu nikdy neprezradil, spomenul môj pôvod a kázal mi nasadnúť do auta. Vraj musím okamžite zdúchnuť. O tom, že to myslí vážne, ma presvedčila jeho guľka, čo sa zavrátala do zeme len kúsok od mojich nôh. Očividne v tej chvíli nebol vhodný čas na diskusiu, tak som poslúchol.

Luke mi kázal zbaviť sa aj tých čudných Tromfov, čo mi už raz zachránili život. A cestou som sa dozvedel, že poznal aj Victora Melmana... Nešiel som ďaleko. Zaparkoval som pod kopcom a ďalej pokračoval peši. Luka tam už nebolo. Ani Martínezovho tela. Luke sa v tú noc ani nasledujúce ráno do hotela nevrátil, nuž som sa zbalil a odhlásil. Jediný, komu som mohol s istotou veriť a kto mi mohol dať nejakú cennú radu, bol Bill Roth, advokát žijúci na severe New Yorku a najlepší priateľ môjho otca. Navštívil som ho a porozprával mu svoj príbeh.

U Billa som začal premýšľať o Lukovi. Bol to, mimochodom, urastený inteligentný ryšavec s prirodzene atletickou postavou, nezvyčajne zdatný. Hoci sme sa priatelili dlhé roky, o jeho minulosti som nevedel takmer nič (ako poznamenal Bill).

George Hansen, chlapík odvedľa, začal obsmrdať pri Billovom dome a vypytoval sa na čudné veci. Mal som čudný telefonát s niekým, kto mi kládol zhruba rovnaké otázky. Oboch vyzvedačov zaujímalo meno mojej matky. Prirodzene, klamal som. To, že moja matka je členkou temnej aristokracie na Dvoroch Chaosu, ich nemuselo zaujímať. Volajúci však hovoril po tharsky, mojou rodnou rečou, takže som mu zo zvedavosti navrhol stretnutie v bare miestneho country klubu, aby sme si vymenili informácie.

Lenže môj strýko Random, kráľ Amberu, ma zavolať domov ešte pred dohodnutou schôdzkou, keď sme sa boli s Billom prejsť. Ukázalo sa, že George Hansen nás sledoval a chcel sa k nám pripojiť, ako sme sa presúvali tieňmi reality. Nebol však pozvaný. Billa som so sebou vzal, lebo som ho nechcel nechávať v takej podozrivej spoločnosti.

Od Randoma som sa dozvedel, že môj strýko Caine je mŕtvý, ktosi ho zastrelil pištoľou a niekto sa pokúsil zavraždiť aj strýka Bleysa, toho však len zranil. Pohreb strýka Caina sa mal uskutočniť už nasledujúci deň.

Stretnutie v miestnom country klube som nezrušil, no po mojom záhadnom vyzvedačovi nebolo ani stopy. Môj čas však nevyšiel nazmar – zoznámil som sa s krásnou Meg Devlinovou. Slovo dalo slovo, odprevadil som ju domov, kde sme pokračovali vo vzájomnom zblížovaní. Práve keď som usúdil, že je myšlienkami kdesi inde, spýtala sa ma na meno mojej matky. Povedal som si, dočerta s tým, a prezradil som jej ho. Až potom mi došlo, že som sa možno predsa len stretol s osobou, ktorá mi telefonovala.

Naše zblížovanie predčasne ukončilo zvonenie, dolu v hale bol údajne Megin muž. Urobil som to, čo by urobil každý džentlmen na mojom mieste – vzal som nohy na plecía.

Moja teta Fiona, čarodejnica (hoci má iný štýl ako ja), nebola spokojná, keď sa dozvedela o mojom rande. A ešte väčšmi ju zrejme rozrušilo moje priateľstvo s Lukom, lebo keď som ho spomenul, spýtala sa, či pri

sebe nemám jeho fotografiu. Ukázal som jej fotku, čo som mal v peňaženke, kde bol aj Luke. Prisahal by som, že ho odkiaľsi poznala, hoci to nechcela priznať. To, že ona aj jej brat Bleys zmizli z Amberu ešte v tú noc, určite nebola náhoda.

Po ich odchode nabrali udalosti ešte rýchlejší spád. Na druhý deň sa ktosi pokúsil vyvraždiť zvyšok rodiny, keď na nás po Cainovom pohrebe zhodil bombu. Podozrivému sa podarilo ujsť. Neskôr som Randomovi narychlo predviedol Prízračné kolo, svoju srdcovú záležitosť, koníčka, záľubu, ktorej som sa venoval celé tie roky popri práci v Grand Designe. Strýko neskrýval sklamanie. Prízračné kolo bolo totiž zo začiatku počítač, ktorý využíval iné zákony než tie, čo som sa učil v škole. Presnejšie mágiu. Našiel som však miesto, kde som ho mohol skonštruovať a používať. Keď som sa od neho vzdialil, ďalej sa sám programoval. Podľa všetkého získal vlastné vedomie a Randoma to vystrašilo. Kázal mi vypnúť ho. Ten nápad sa mi nepozdával, no šiel som.

Cestou cez Tieň ma ktosi prenasledoval, hádzali mi polená pod nohy, zavražďovali ma, dokonca na mňa zaútočili. Z plameňov ma zachránila záhadná žena, ktorá neskôr zomrela v jazere. Akýsi tajomný muž ma ochránil pred divými potvorami a pomohol mi aj pri zvláštnom zemetrasení. Vyklúľ sa z neho Luke. Sprewádzal ma až k poslednej prekážke, stretnutiu s Prízračným kolom. Moje dielo sa na mňa hnevalo a potrestalo nás tieňovou búrkou, v akej sa neradno ocitnúť ani s dáždnikom, ani bez neho. Z týchto neprijemností som nás dostal len vďaka Tromfom osudu, ako som nazval čudésne karty z Juliinho bytu. Ocitli sme sa pred modrou kryštálovou jaskyňou a Luke ma odniesol dnu. Starý dobrý Luke. Postaral sa o mňa a zajal ma. Keď sa priznal, kto je v skutočnosti, uvedomil som si, že sa naozaj podobá na svojho otca a práve to rozrušilo Fionu, keď uvidela jeho fotografiu. Luke bol totiž synom Branda, vraha a zradcu, ktorý pred pár rokmi takmer zničil kráľovstvo a spolu s ním i celý vesmír. Našťastie ho zabil Caine prv, než Brand stihol uskutočniť svoje plány. Zistil som, že Luke zabil Caina, aby pomstil otca. (Neskôr sa ukázalo, že správu o otcovej smrti dostal práve tridsiateho apríla. Musím uznať, že našiel naozaj svojský spôsob, ako si pripomínať výročie jeho úmrtia.) Podobne ako Randoma Prízračné kolo zaujalo aj Luka. Vraj ma uväznil, lebo ma zrejme bude potrebovať, keď sa pokúsi zmocniť stroja, ktorý bol podľa jeho slov dokonalou zbraňou na zničenie zvyšku rodiny.

Luke odišiel niečo riešiť a ja som rýchlo zistil, že táto jaskyňa akosi blokuje moju moc, a nemám sa tu ani s kým porozprávať, okrem teba, Frakira. A ty tu ani nemáš koho zaškrtiť... Smiem ti zaspievať zopár strof piesne *Somewhere Over the Rainbow*?

1

Rozpadlo sa mi ostrie, odhodil som teda aj rukoväť. Zbraň mi aj tak nijako nepomohla proti jednoliatej modrej mase, ani v mieste, kde sa mi videla najtenšia. Pri nohách mi ležalo niekoľko úlomkov kameňa. Vzal som ich a pošúchal o seba. Niežeby mi to nejako pomohlo dostať sa von. Z jaskyne viedla jediná cesta, tá, ktorou som sa sem dostal. A tadiaľ to rozhodne nešlo.

Vrátil som sa do spálne, teda do časti jaskyne, kde som si nechal tmavohnedý spací vak. Sadol som si naň, odzátkoval fľašu vína a odpil veľký dúšok. Pri sekaní do steny som sa poriadne spotil.

Vtedy sa mi pohla Frakira na zápästí, odkrútila sa, sklzla mi do ľavej dlane a zvinula sa okolo dvoch modrých úlomkov, ktoré som stále držal, potom sa spustila a visela mi z ruky ako kyvadlo. Položil som víno a díval sa na ňu. Pohybovala sa súbežne s pozdĺžnou osou tunela, ktorý mi bol zatiaľ domovom. Kývanie pokračovalo asi minútu. Potom sa stiahla nahor a znova sa mi zastavila v dlani. Pustila úlomky pri mojom prostredníku a opäť sa mi skrútila okolo zápästia ako zvyčajne.

Zadíval som sa na úlomky. Zdvihol som olejovú lampu s mihotavým plameňom, aby mi nič neuniklo. Farba tých kameňov...

To je ono!

Na mojej pokožke sa odtieňom ponášali na kameň v Lukovom prsteni, ktorý som predčasom vyzdvihol v moteli New Line. Žeby to bola len náhoda? Alebo to nejako spolu súvisí? Čo sa mi to moja verná škrtička snažila naznačiť? Kde som len videl ďalší taký kameň?

Lukov prsteň a kľúčienka. Ten modrý kameň zasadený v kuse kovu... Ale kde som videl podobný?

Jaskyne, v ktorých som bol uväznený, blokovali Tromfy aj moju mágiu Logru. Ak nosil Luke pri sebe kameň z týchto stien, zrejme mal na to dobrý dôvod. Majú tieto kamene ešte aj nejaké iné vlastnosti?

Zhruba ďalšiu hodinu som sa o nich snažil zistiť viac, ale moje pokusy s Logrom boli zbytočné. Napokon som znechutený vopchal kamene do vrečka, zjedol trochu chleba so syrom a dal si ešte dúšok vína.

Vstal som a vydal sa na ďalší prieskum svojho väzenia. Trčal som tu v zajatí už najmenej mesiac. Prešiel som všetky tunely, chodby i menšie jaskynky, aby som objavil nejaký východ, ale márne. Dokonca som sa zopárkrát rozbehol proti nim ako zmyslov zbavený. Hánky som mal doráňané do krvi. Skúšal som to aj inak – opatrne som prechádzal popri stenách a hľadal drobné trhlinky a duté škáry. Niekoľkokrát som sa pokúsil odtlačiť balvan, ktorý blokoval vchod. Márne. Bol zakliesnený, nedalo sa ním ani pohnúť. Azda som v tej jaskyni uväznený naveky?

Moje pasce...

Od poslednej kontroly sa nič nezmenilo – pasce z prírodných balvanov, ktoré sa váľali všade naokolo, som vyložil nahor, takže teraz stačilo potknúť sa o špagáty, zamaskované v tieňoch, ktoré som odmotal z debien v skladisku, a zleteli by rovno dolu.

Komu boli určené?

Samozrejme, Lukovi. Komu inému by som ich nastražil? To on ma predsa uväznil. A keby sa vrátil – vlastne, keď sa vráti –, tieto pasce ho budú čakať. Luke je ozbrojený. Keby som ho čakal priamo pred vchodom, bol by som oproti nemu v značnej nevýhode. O tom ale môže snívať. Ja budem inde. Vojde za mnou a potom...

Ešte chvíľu som si lámal hlavu vymýšľaním plánu, potom som sa vrátil do spálne.

S rukami za hlavou som poležiaci znova preberal scenár. Ostré pasce by svoju obeť zabili ako nič. Lenže ja som chcel, aby Luke zostal nažive. Nie som sentimentálny, hoci som ho donedávna považoval za svojho priateľa. Presne do chvíle, keď som zistil, že zabil môjho strýka Caina a snažil sa zniesť zo sveta aj ostatných mojich príbuzných v Amberi, lebo Caine mal na svedomí zasa jeho otca – môjho strýka Branda. Chlapa, ktorého by asi rád odpravil každý. Takže Luke – alebo skôr Rinaldo, ako znelo jeho pravé meno – bol môj bratranec. A mal pádny dôvod, aby sa zapojil do našej rodinnej odplaty. Aj tak mi však jeho túžba pomstiť sa každému z nás bez výnimky pripadala prinajmenšom unáhlená.

K rozhodnutiu rozobrať nastražené pasce ma však napokon nevedol ani náš príbuzenský vzťah, ani sentiment. Luka som chcel dostať živého, lebo som mal k celej záležitosti ešte priveľa otázok. Keby som ho zabil, pravdepodobne by som nikdy nedostal odpovede.

Jasra... Tromfy... Ako ľahko ma prenasledovali cez Tieň... Celá tá zamotaná história Lukovho vzťahu s maliarom a bláznivým okultistom Victorom Melmanom... Čo všetko vedel o Julii a jej smrti...

Začal som odznova. Rozobral som pasce z balvanov. Nový plán bol veľmi jednoduchý a zakladal sa na čomsi, o čom Luke nemal ani potuchy. Aspoň som v to dúfal.

Prestáhoval som si spací vak do tunela hneď vedľa komory, kde sa v strope nachádzal zablokovaný vchod. Presunul som tam aj časť svojich zásob. Mal som v úmysle zostať tam čo najdlhšie.

Moja nová pasca bola veľmi jednoduchá: priama a takmer sa jej nedať vyhnúť. Len čo som ju nastražil, nezostávalo mi nič iné, iba čakať. A spomínať. Musel som varovať ostatných. Musel som urobiť niečo s Prí-

zračným kolom. Musel som zistiť, čo vie Meg Devlinová. Potreboval som... veľa vecí.

Čakal som. Myslel som na tieňové búrky, sny, zvláštne Tromfy a dámu v jazere. Po tolkom premýšľaní sa mi celý život zlieval v nekonečný tok udalostí. Rušné obdobie zas vystriedalo absolútne ničnerobenie. Tešilo ma len to, že čas tu bežal omnoho rýchlejšie než inde, čo bolo pre mňa veľmi dôležité. Celý mesiac tu sa môže rovnať jednému dňu v Amberi. Azda ani to. Keby sa mi odtiaľto podarilo dostať včas, mohli byť stopy, ktoré som chcel sledovať, ešte celkom čerstvé.

Zhasol som lampu a uložil sa na spánok. Cez kryštálové šošovky môjho väzenia prenikalo dnu dosť svetla na to, aby som odlíšil deň od noci. Vďaka tomu som mal aspoň približnú predstavu o čase.

Počas nasledujúcich troch dní som znova čítal Melmanov zápisník.

Okrem kopy narážok obsahoval pramálo užitočných informácií. Sotva sa mi podarilo presvedčiť samého seba, že muž v kapucni, ako označoval svojho návštevníka a učiteľa, bol pravdepodobne Luke. Nesedelo len pár zmienok o obojpoľnosti, ktoré pre mňa ostávali záhadou. Útržky o obeťovaní syna Chaosu, ktoré sa objavovali na konci, som si vysvetlil osobne. Najmä vo svetle novej skutočnosti – dozvedel som sa predsa, že Melman ma mal odstrániť. Ale ak za tým bol Luke, prečo sa v horách v Novom Mexiku správal tak čudne, radil mi zničiť Tromfy a nútil ma odísť? Akoby sa ma snažil chrániť pred niečím iným. Priznal sa k mnohým pokusom zabiť ma, ale nie k tomu poslednému. Keby stál za všetkými snahami len Luke, nemal najmenší dôvod na svoje správanie. Šiel mi azda po krku ešte niekto? Ale kto? A prečo? V tejto skladačke chýbalo niekoľko dôležitých článkov. Bol som však presvedčený, že stačí jediná nová informácia, všetko do seba zapadne a ja prídem na niečo, čo som mal vidieť už od začiatku.

Mal som predpokladať, že návšteva príde v noci. Mal, ale čo už teraz. Keby mi to napadlo, mohol som spať cez deň a v noci by som bol čulý a ostražitý. A hoci som bol presvedčený o tom, že moja pasca bude fungovať, záležalo na každom detaile. Vlastne ako vždy, keď ide do tuhého.

Z hlbokého spánku ma vyrušilo vzdialené škrípanie kameňa o kameň. Keď neutíchalo, len pomaly som sa preberal a trvalo mi dobrých pár sekúnd, kým mi došlo, čo sa vlastne deje. Posadil som sa. Ešte malátny som sa prikrčil za najbližšiu stenu, odkiaľ som mohol sledovať vchod. Pretieral som si oči, prehrabával vlasy a premáhal ospalosť.

Buchot, čo ma zobudil, určite znamenal, že ktosi odstraňuje klíny, čo držali balvan blokujúci vchod do jaskyne, takže musel balvan rozkývať a nakloniť. Ďalej sa ku mne niesli tlmené zvuky zvonka, bez ozveny.

Riskol som to a vyzrel som spoza steny k vchodu. Nevidel som žiadny otvor, cez ktorý by sa črtali hviezdy. Nad hlavou mi naďalej čosi vibrovalo. Hrmot balvana prerástol do intenzívneho škripotu. Cez priesvitný strop jaskyne prenikala dnu tlmená žiara akejsi svetelnej gule. Zrejme to bol lampáš. Na faklu bolo svetlo priostré. A vôbec, fakľa by bola za týchto okolností dosť nepraktická.

Zazrel som kúsoček oblohy s dvoma hviezdami mihotajúcimi sa v spodnom rohu. Pomaly sa rozširoval, doliehalo ku mne hlasné fučanie a chrapot. Znelo to, akoby tam boli dvaja muži.

Ruky aj nohy sa mi chveli, v tele mi pulzovala zvýšená dávka adrenalinu. Nepočítal som s tým, že Luke by si priviedol spoločníka. Môj nepriestrelný plán mal asi predsa len trhliny. Žeby som napokon pochybil?

Balvan sa hýbal čoraz rýchlejšie – na spytovanie svedomia nebol čas. Horúčkovito som uvažoval, čo ďalej, a snažil som sa nájsť nejakú strategickú polohu.

Vyvolal som obraz Logru, a ten sa vykreslil predou mnou. Vstal som, oprel sa o stenu a začal hýbať rukami, opisoval som naoko náhodné pohyby dvoch prízračných končatín. Keď som dosiahol uspokojivú kombináciu, zvuky zhora ustali.

Otvor bol teraz úplne priechodný. Za okamih sa žiara zdvihla a blížila sa ku vchodu.

Vošiel som do vstupnej komory a predĺžil ruky. Len čo som zbadal v otvore dvoch tmavých nízkych mužov, môj plán sa totálne zrútil. Obaja držali dýku. Ani jeden z nich nebol Luke.

Natiahol som prízračné končatiny Logru a zdrapil oboch za hrdlo. Zovretie som povolil, až keď sa prestali brániť.

Keď sa zosunuli na zem, zachytil som sa žiarivými lúčmi sily za horný okraj otvoru jaskyne a vytiahol sa hore. Potom som uvoľnil Frakiru, ktorá sa chúlila skrútená naspodku balvana. To bola moja pasca. Luke alebo ktokoľvek iný, kto by vošiel do jaskyne, musel prejsť cez slučku, ktorá by sa zatahla, čokoľvek by sa v nej mihlo. Ale takto...

Napravo sa dolu svahom ťahali plamene. Padajúci lampáš sa rozbil a petrolej, čo z neho vytekal, vzbĺkol. Z oboch strán mi pri nohách ležali telá zaškrtených návštevníkov. Balvan, čo zatarasoval vchod, ležal odvalený kdesi vľavo za mojím chrbtom. Stuhol som na mieste, hlavou a plecami nad otvorom. Podopieral som sa laktami, Logrus mi tancoval pred očami, v rukách ma hriali rozochvené lúče jeho sily, Frakira sa mi plazila z ľavého pleca dolu ramenom.

Bolo to až podozrivo jednoduché. Nechcelo sa mi veriť, že by Luke dôveroval dvojici nejakých pätolizačov, aby ma vypočuli, odvedli, zabili

alebo čokoľvek iné, na čo boli najatí. Preto som ostal nohami v jaskyni a z tohto relatívne bezpečného miesta som sa pozorne rozzhliadal do noci.

Pre zmenu som sa riadil rozumom. V tej tme určite nie som sám. Aj napriek dohasínajúcim plameňom som nevidel takmer nič, zrak mi teda nemohol poskytnúť túto informáciu. Ale keď som vyvolal Logrus, zmysly sa mi zostrili a dokázal som vnímať oveľa viac, dokonca aj nefyzické prejavy. Vďaka tomu som rozoznal čosi nezvyčajné vľavo pod stromom medzi tieňmi, kde by som si inak nevšimol ľudskú postavu, pred ktorou sa to vznášalo. Bol na tom zvláštny vzor, pripomínal mi Amber; pomaly sa otáčal a ňaťahoval ku mne žiarivo žlté chápadlá. Blížili sa ku mne a ja som ich fascinovane sledoval. Presne som vedel, čo spraviť, keď nadíde správna chvíľa.

Štyri veľké chápadlá sa pomaly posúvali ku mne. Pár metrov odo mňa sa zastavili, zrejme zbierali sily, no hneď nato zaútočili ako kobry. Ruky som mal mierne prekrížené, predlžovali mi ich končatiny Logru. Rozplietol som ich a načiahol sa dopredu. Zasiahol som žlté chápadlá, ktoré odhodilo späť do ich vzoru. Predlaktia mi pritom jemne strpli. Predĺženou pravou rukou som sekol ako mečom do mihotavému vzoru, akoby to bol štít. Ozval sa krátky ostrý vzlyk, a kým obraz zmatnel, rýchlo som znova udrel, vyliezol som z jaskyne a vyrazil dolu svahom. Ruka ma bolela.

Obraz vybledol a zmizol. Vtedy som už rozoznal postavu opierajúcu sa o kmeň stromu. Bola to očividne žena, nevedel som však rozoznať jej črty, lebo vytasila čosi malé a držala to pred sebou približne vo výške očí. Báľ som sa, že je to ďalšia zbraň. Zaútočil som na ňu Logrom v nádeji, že jej ju vyrazím z ruky.

Zatackal som sa, rukou mi otriasol prudký spätný náraz. Zrejme som zaútočil na mocný čarodejný predmet. Potešilo ma, že aj moja protivníčka sa zaknísala. Zavzlykala, ale predmet nepustila.

Vzápätí sa okolo nej zjavila trblietavá pestrofarebná žiara. Konečne mi došlo, čo má v rukách! Namieril som silu svojho Logru proti Tromfu. Musel som sa k nej rýchlo dostať, už len preto, aby som zistil, kto to je.

Rozbehol som sa, no došlo mi, že nemám šancu chytiť ju. Iba ak...

Strhol som si Frakiru z ruky a hodil ju do tej ženy popri siločiarach Logru, navigoval som ju správnym smerom a cestou jej dával pokyny.

Konečne som v slabom kruhu farieb dúhy, čo sa jej rozlieval okolo postavy, uvidel tej žene do tváre. Bola to Jasra, ktorá ma skoro zabila, keď ma uhryzla v Melmanovom byte. Čochvíľa zmizne a s ňou aj moja šanca získať informácie, od ktorých možno závisí môj život.

„Jasra!“ zreval som v nádeji, že ju vyvediem z miery.

Moja snaha bola márna, zato Frakira úspešne splnila svoju úlohu. Môj škrtiaci drôt, ktorý teraz blčal ako žeravé striebro, sa jej omotal okolo krku a voľným koncom sa pevne ovinul okolo vetvy stromu po Jastrinej lavici.

Jasra sa začala zmenšovať, zjavne si neuvedomila, že je neskoro. Keby sa teraz odtromfovala, prišla by o hlavu.

Svitlo jej rýchlo. Počul som, ako zachrčala, keď o krok cúvla, zhmotnila sa, prestala žiariť, pustila Tromf a načiahla sa za drôtom, čo jej zvieral hrdlo.

Podišiel som k nej a položil ruku na Frakiru. Tá sa pustila stromu a omotala sa mi okolo zápästia.

„Dobrý večer, Jasra,“ pozdravil som ju a šklbol som jej hlavou dozadu. „Ešte raz na mňa vycer tie svoje jedovaté zubiská a budeš potrebovať krčnú ortézu. Je ti to jasné?“ Chcela niečo povedať, ale nevydala ani hláska. Prikývla.

„Povolím trochu drôt,“ upozornil som ju. „Odpovieš mi na pár otázok.“

Uvoľnil som jej slučku okolo krku. Rozkašľala sa a zagánila na mňa. Jej pohľad by roztavil piesok na číre sklo. Jej magická sila sa celkom vytratila, takže som Logrus mohol nechať zmiznúť.

„Prečo ideš po mne?“ začal som. „Čo máš proti mne?“

„Pekelník!“ vyhrkla a chcela ma opluť, v ústach však mala sucho.

Zľahka som potiahol Frakiru a tá znovu utiahla zovretie. „Zlá odpoveď,“ odvetil som. „Skús to znova.“

Len sa zasmiala a uprela pohľad kamsi za môj chrbát. Pevne som zovrel Frakiru a zbadal som záblesk. Vzduch napravo za mnou sa rozvíril, každú chvíľu sa tu niekto zjaví.

Nebol som pripravený čeliť ďalšej hrozbe. Voľnú ruku som strčil do vrecka a vytiahol som niekoľko vlastných Tromfov. Florin bol navrchu. Fajn, ona to zvládne.

Aj napriek ostrej žiare spoza karty som sa sústredil len na tvár na nej. Zacítil som jej nesústreďenú pozornosť, vzápätí zbystrila...

„Áno?“

„Dostaň ma odtiaľto! Rýchlo!“ prosil som.

„Je to súrne?“ spýtala sa.

„Tomu ver,“ odvetil som.

„Dobre teda. Pod.“

Zdalo sa, že je v posteli. Obraz bol čoraz jasnejší. Vystrela ku mne ruku.

Načiahol som sa a chytil ju. Pohol som sa, práve keď som začul Lukov hlas: „Stoj!“

Kráčal som ďalej, Jasru som vliekol za sebou. Chcela sa mi vykrútiť, podarilo sa jej zastaviť ma, keď som sa potkol o rám postele. Vtom som zba-

dal tmavovlasého bradatého chlapa. Zazeral na mňa z druhej strany postele.

„Kto...? Čo...?“ čudoval sa, keď som sa chabo uškrnul a získal som rovnováhu.

Za svojou zajatkyňou som zbadal Lukovu nejasnú siluetu. Chytil Jasru za ruku a ťahal ju preč odo mňa. Zachrapčala, Frakira sa jej ovinula tuhšie okolo hrdla.

Dočerta! Čo teraz?

Odzrazu sa zjavila Flora s tvárou skrivenou od zlosti. Prudko sa zahnila pästou, až jej spadla voňavá fialová prikrývka.

„Ty sviňa!“ skríkla. „Pamätáš si ma?“ Zasiahla Jasru do brady, mal som čo robiť, aby som uvoľnil Frakiru, prv než ma Luke stiahne nazad spolu s Jasrou.

Obaja zmizli a chvenie ustalo.

Medzitým sa tmavovlasý chlap vyhrabal z postele a hľadal si šaty. Keď ich pozbieral zo zeme, nezdržoval sa obliekaním, iba si zakryl, čo musel, a utekal k dverám.

„Ron! Kam ideš?“ zvolala Flora.

„Preč!“ odsekol, otvoril dvere a vyšiel von.

„Hej! Počkaj!“

„Ani omylom!“ ozvala sa odpoveď z vedľajšej miestnosti.

„Doriti!“ zahrešila a prebodla ma pohľadom. „Ty ale vieš ľuďom zamoť život.“ Skúsila to znova: „Ron! Nepôjdeme na večeru?“

„Musím zájsť za svojím psychiatrom,“ odvrkol hlas odvedľa a zabuchli sa dvere.

„Dúfam, že aspoň tušíš, aký krásny vzťah si práve zničil,“ obrátila sa ku mne Flora.

Vzdychol som. „Kedy ste sa zoznámili?“ vypadlo zo mňa.

Zamračila sa. „Včera,“ hlesla. „Pokojne sa mi smej. Ale v týchto veciach čas aj tak nerozhoduje. Už teraz viem, že by to bolo úžasné. Nemysli si, že hovädo ako ty alebo tvoj otec môžu spochybníť taký krásny...“

„Je mi to ľúto,“ prerušil som ju. „Vďaka, že si ma z toho vytiahla. On sa určite vráti. Len sme ho na smrť vystrašili. Neopustil by ťa predsa teraz, keď ste sa už zoznámili, alebo áno?“

Zasmiala sa. „Si presne ako Corwin,“ usúdila. „Grobian, ale citlivý.“

Vstala, podišla k šatníku, vytiahla levanduľové šaty a vkĺzla do nich.

„Vysvetlíš mi, o čo ide?“ vyzvedala, keď si ich zapínala.

„To je dlhý príbeh...“

„Tak to si ho radšej vypočujem pri jedle. Si hladný?“ spýtala sa.

Uškrnul som sa.

„Viem si predstaviť. Tak pod.“

Zaviedla ma cez obývačku v štýle francúzskeho vidieka do priestrannej rustikálnej vydláždenej kuchyne, plnej medeného riadu. Ponúkol som sa, že jej pomôžem, ale ona len ukázala na stoličku pri stole, nech si sadnem.

Kým vyberala z chladničky všakovaké dobroty, začal som: „Po prvé...“

„Čo?“

„Kde sme vlastne?“

„V San Franciscu,“ odvetila. „Keď som dokončila tú prácu pre Rando-
ma, povedala som si, že sa tu usadím. Toto mesto sa mi páči.“

Luskol som prstami. Zabudol som, že mala zistiť, kto vlastní sklad v bu-
dove, kde mal Victor Melman byt a ateliér. Presne tam mala totiž firma
Brutus zásobu trhavín, ktoré mohli vyhodiť Amber do vzduchu.

„Komu patrí ten sklad?“ spýtal som sa.

„Majiteľom je skladovacia firma Brutus,“ odvetila. „Melman je ich ná-
jomník.“

„A kto vlastní Brutus?“

„Spoločnosť J. B. Rand, Inc.“

„Kde sídli?“

„Majú kanceláriu v Sausalite. Pred niekoľkými mesiacmi bola na pre-
nájom.“

„Poznali ľudia, ktorým patrí ten dom, domácu adresu nájomcov?“

„Len poštovú schránku, ale ani tam už nik nevyberal zásielky.“

„Presne to som tušil,“ prikývol som. „A teraz mi povedz niečo o Jasre.
Neuniklo mi, že s tou dárou sa poznáš.“

„Nie je to žiadna dáma,“ odrkla. „Keď sme sa zoznámili, bola kráľov-
ská štetka.“

„Kde?“

„V Kashfe.“

„A to je kde?“

„Je to celkom zaujímavé tieňové kráľovstvo len kúsok za hranicou Zla-
tého kruhu krajín, s ktorými má Amber obchodné vzťahy. Má taký ošu-
melý barbarský šmrnc. Ale prakticky je to nekultúrna diera.“

„Ako je teda možné, že si tam vôbec zavítala?“

Odmlčala sa a miešala čosi v mise.

„Istý čas som žila s jedným miestnym šľachticom. Zoznámili sme sa v lese.
Bol na love so sokolom, ja som si nešťastnou náhodou vyvrtla členok...“

„Jasné,“ skočil som jej do reči, aby ma ušetrila od podrobností. „A Jasra?“

„Bola žena starého kráľa Menillana. Omotala si ho okolo prsta.“

„Čo máš proti nej?“

„Prebrala mi Jasricka, kým som bola preč.“

„Jasricka?“

„Predsa môjho šľachtica. Grófa z Kronklefu.“

„A čo na to jeho výsosť Menillan?“

„Nevedel o tom. Už bol na smrteľnej posteli a krátko nato skonal. Práve preto šla po Jasrickovi. Bol veliteľ kráľovskej gardy a jeho brat bol generál. Po smrti Menillana ho využila na vyvolanie prevratu. Naposledy som sa do počula, že sa stala v Kashfe kráľovnou a Jasricka strčila za mreže. To je vďačnosť, čo? Zrejme poškuľoval po tróne, ale ona sa s ním nechcela deliť. Dala ho aj s bratom popraviť za čertvieakú vlastizradu. Bol to veľký fešák... hoci mal v hlave trochu prázdno.“

„Mám otázku. Sú obyvatelia Kashfy nezvyčajne fyzicky obdarení?“ zaujímal som sa.

Zasmiala sa: „No, Jasrick bol fakt kus chlapa, ale nepovedala by som, že...“

„Bože dobrý!“ prerušil som ju. „Ja som mal na mysli nejakú anomáliu. Zaťahovacie tesáky, žihadlo alebo čosi podobné.“

„Ach tak,“ zarazila sa. Odrazu sa červenala. A možno jej len v tvári blácala žiara rozhorúčeného sporáka. „Nie, nič také. Sú stavaní celkom normálne. Prečo sa pýtaš?“

„Keď som ti v Amberi rozprával tú príhodu, zamlčal som, že Jasra ma uhryzla a ja som sa len-len že odtromfoval, lebo do mňa vstrekla nejaký jed. Ochromil ma a ešte dlho som bol naozaj zoslabnutý.“

Potriasla hlavou: „Kashfanci nič také nedokážu. Ale z druhej strany, Jasra nie je Kashfanka.“

„Ale čo! Odkiaľ je teda?“

„Neviem. Ale určite odinakiaľ. Vraj ju nejaký otrokár privliekol odkiaľsi zďaleka. Iní zasa tvrdia, že pricestovala sama a padla Menillanovi do oka. Povrávalo sa o nej, že je čarodejnica. Fakt neviem.“

„Ale ja viem. Tie reči sú pravdivé.“

„Fakt? Možno počarila aj Jasrickovi.“

Pokrčil som plecami.

„Ako dlho ju poznáš?“

„Zo tridsať, štyridsať rokov.“

„A ešte stále vládne v Kashfe?“

„Netuším. Už je to dávno, čo som tam bola naposledy.“

„Má Amber s Kashfou nejaké nezhody?“

Potriasla hlavou. „Skôr s ňou nemá vôbec nič. Vravím, Kashfa je trochu od ruky. Nie je ktovieako dostupná, ani z obchodného hľadiska nijako zvlášť zaujímavá.“

„Teda nemá skutočný dôvod, aby nás nenávidela?“